

A GIUSEPPE BONAVIRI IL PREMIO SPECIALE EUROPEO "SALVATORE QUASIMODO" PER LA POESIA

GIUSEPPE BONAVIRIÉ A SALVATORE QUASIMODO KÖLTÉSZETI VERSENY EURÓPÁÉRT különdíja

Giuseppe Bonavirinek, a híres olasz írónak és költőnek ítelték oda a Salvatore Quasimodo Költészeti Verseny Európáért különdíját, melyet Balatonfüreden adnak át szeptember 9-én.

Bonavirit egy nemzetközi zsűri választotta ki a 25 uniós tagország 45 költője közül, akiket felkérték a Salvatore Quasimodo Nemzetközi Költészeti Versenyen való részvételre. A felkért költők egy-egy kiadatlan alkotásukkal vettek részt a versenyen, mely versek a Magyarországon nemrég napvilágot látott Szorongás és végesség között – Költők új Európája című antológiában jelentek meg eredeti nyelven, valamint magyar és olasz fordításban.

A Magyarország uniós csatlakozásának alkalmából elkészített antológiát Balatonfüreden mutatják be a díjtadó ünnepség keretében. Abban a városban rendezik a bemutatót, ahol Salvatore Quasimodo is járt, és ahol a róla elnevezett, a versenyt szervező Alapítvány is működik a budapesti Olasz Kultúrintézetrel és Balatonfüred Városával együttműködésben.

Giuseppe Bonaviri, más nagy költőkhöz hasonlóan - mint az indiai Tagore vagy maga Salvatore Quasimodo -, emlékfát ültet a költők ligetében a Balaton partján.

Il noto scrittore e poeta italiano Giuseppe Bonaviri è il vincitore del *Premio Speciale Europeo Salvatore Quasimodo per la Poesia*, che si assegnerà nella città ungherese di Balatonfüred, sulle rive del lago Balaton il prossimo 9 settembre.

Bonaviri è stato scelto da una giuria internazionale tra 45 poeti provenienti dai 25 Paesi dell'Unione Europea, invitati a partecipare al *Premio Internazionale Salvatore Quasimodo – Premio Speciale per l'Europa*, che hanno fatto pervenire altrettanto poesie inedite, raccolte nell'antologia *Tra ansia e finitudine – La nuova Europa dei poeti*, pubblicata recentemente in Ungheria, con i testi in lingua originale, in italiano e in ungherese.

L'antologia, che è stata preparata in occasione dell'ingresso dell'Ungheria nell'Unione Europea, verrà presentata durante la cerimonia di premiazione che si terrà nella città di Balatonfüred, dove Salvatore Quasimodo soggiornò e dove è attiva una Fondazione a lui intitolata, che organizza il Premio con la collaborazione dell'Istituto Italiano di Cultura di Budapest e del Comune di Balatonfüred.

Giuseppe Bonaviri planterà anche un tiglio, come già avevano fatto altri grandi poeti ed artisti, come l'indiano Tagore e lo stesso Salvatore Quasimodo, nel viale dei poeti, sulle rive del Balaton.

Giuseppe Bonaviri

Il vicolo blu

Sellerio editore Palermo

GIUSEPPE BONAVIRI

Rondoni

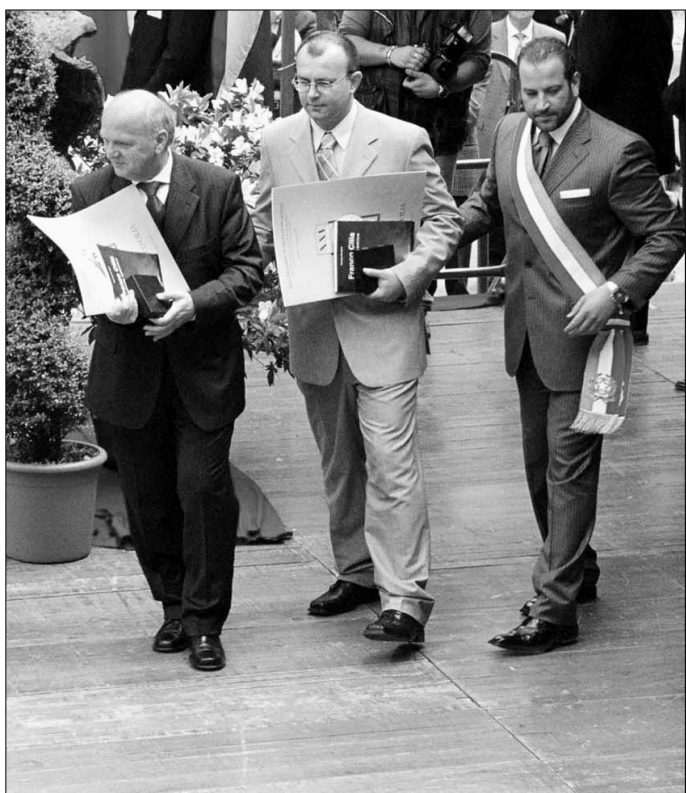
Don Nanè⁽¹⁾ era chino, chino
sulle stoffe con infissi gli aghi.
La primavera blanda fuggiva sui tetti
pieni di muschio e licheni. Con gli specchi
noi bimbi, a decine, (dove? a Minea) dal basso
di viuzze scalzate, abbagliavamo con specchi sotto
gli émbri, i rondoni. Che in un volar rotto
e sbilenco imbeccavano gli ultimi rondinini:

Cadevano i rondoni e i loro uccellini,
e piume sparse. Che delle piccine
con poveri teli di bisso, e canestri
bordati di fiori di malva, salvavano
nell'aria ronzante. Le donne, nel far calze,
guardavano, in meraviglia gli occhi.

L'aguicchiò dei sarti si spargeva
sui sassi; i martelli dei calzolari,
nel battere suole, su molli ciuffi
di parietaria tremante; le forbici
dei barbieri sui lor mandolini⁽²⁾; e l'ultimo
zappar dei contadini al tramonto, sul grano.
Perfino il pregar delle orfanelle nel chiostro brillava.

Il padre dell'autore, sarto a Mineo, fino a 36 anni, quando nel 1938 emigrò per le troppe tasse che lo gravavano come artigiano, ad Addis Abeba, seguito l'anno dopo dal fratello Agrippino, era comunemente chiamato con un vezzeggiativo, frequente in Sicilia, don Nanè (Da Emanuele).

In Sicilia, nelle ore vuote e calde del pomeriggio, i barbieri usualmente, seduti fuori sotto la striscia d'ombra delle tegole, suonavano i mandolini.

GIUSEPPE BONAVIRI

Fecskék

Görbült Don Nanè⁽¹⁾, csak görbült a tőkkel
teleszurkált kelme fölött egész nap.
Szállt az enyhe tavasz a mohos,
zuzmós tetőkön. Tükrökkel, mi, kölykök,
vagy tízen (hol? Mineában), a fáradt
utcákról az eresz alá bemásztunk,
s villogtunk az utolsó fiókákat
cikázva tápláló fecskék szemébe.

Potyogtak a fecskék s a kis fiókák,
kavarogtak a tollpihék. Lenvász-
foszlányok közé meg mályvával bélelt
kosárlákba huppant mind a rezgő
levegőben. A nénik meglepetten
néztek fel a harisnyahorgolásból.

A fércöltéseket magába nyelte
a sziklafal; a cipészkalapácsok
tompa sarokütéseit a lány
falgyom; a borbély ollócsattogását
a mandolinszó⁽²⁾; s a parasztlak esti
kapavágásait a búzatábla.

Még a kolostori árva lánykák zsolozsmája is szikrázott.

⁽¹⁾ A szerző édesapját, aki szabó volt Mineóban, egész 36 éves koráig, amikor 1938-ban Addisz Abebába emigrált az iparosokat sújtó adóterhek elől – egy évvel később testvére, Agrippino is követte -, a helybeliek a Sziciliában gyakori Don Nanè néven tisztelték (az Emanuele becézett alakja).

⁽²⁾ Sziciliában a kora délutáni szieszta forró óráiban a borbélyok rendszerint kiültek az eresz nyújtotta keskeny, árnyas fedezékbe, és mandolinjukat pengették.

Eörsi Sarolta fordítása